

**Børnehjemmet
C. Knaps Minde
Silkeborg
1962-1967**

Aldersrovej 3, Silkeborg

**Marianne Rasmussens fortælling
om sit ophold på
Børnehjemmet**

**Forfattet af:
Michael Jacobsen
(nevø til Marianne)
2004**

Omslaget lavet af:
Ole Hingebjerg
2014

Familien Rasmussen. Et liv på børnehjem

Slægtsopgave oktober 2004.

Michael Jacobsen.

Pgu- Merit mvi-4

Vejleder: Gert Bonde

Afleveret 20-10-2004

Øverste billede fra højre ses søskende flokken Rasmussen:
Elsebeth, Bent , Karl Peter, Alis og deres storesøster Lillys datter Jeanette
(som på det billede er stand in for sin mor)

Nederste billede fra højre ses:
Elsebeth, Karl Peter, Marianne og Alis

Indledning.

Jeg har valgt at skrive min mosters tid på et børnehjem i Silkeborg i 1960'erne. Jeg har tit igennem mit liv hørt sjove, men også forfærdelige historier fra den tid min mor, min moster og deres søskende boede på børnehjem, men aldrig gået i detaljer med det. Så nu er min store chance til at udforske deres barndom kommet. Jeg vil starte med at give en mindre beskrivelse af børnehjemmet og dens personale i den periode hvor min moster gik på Knaps Minde børnehjem i Silkeborg. Knaps Minde børnehjem blev opført i 1887 af købmand Carl Severin Knap. På det tidspunkt kunne børnehjemmet husere 14-15 børn. Børnene var forældreløse børn eller fattige børn, børnehjemmet tog imod både drenge og piger, i alderen 2 til 15 år. Dengang holdt børnehjemmet til på Drewsensvej nr. 80. I april 1947 flyttede hjemmet og dens beboer, så ud i den gamle skovridderbolig på Aldersrovej og det nye Knaps Minde var nu beregnet til 17 børn. I den tid min moster boede på Knaps Minde var de oppe og havde 27 børn boende. Personalet i tiden hvor min moster boede på hjemmet var. Fru Jaede som var forstander, hun tiltrådte i 1934 og stoppede i 1969 da hun var blevet 67 år. Ella Grauting som var stuepige og senere assistent, hun tiltrådte i 1948. Desuden var der kokkepiger og Rigmor som var medhjælper. Min moster boede på Knaps Minde børnehjem fra 1962 til 1968. Min mosters familie består af 6 børn alle med den samme mor. Lilly, Bent, Marianne, Elsebeth, Alis (min mor) og Karl Peter (også kaldet Kalle). De to ældste, Lilly og Bent har en anden far og de boede allerede på børnehjemmet, da min moster og resten af børneflokkene kom til i 1962.

En beretning af Marianne Thygesen.

Tiden før Knaps Minde.

Jeg er født i 1950, og mit pigenavn er Rasmussen. Jeg kom på Knaps Minde i august 1962. Min mor døde da jeg var 5 år gammel i 1955. Min far døde i sommeren 1962 af kræft. Vi var fire helsøskende og to halvsøskende, som boede på Knaps Minde. Før min far døde boede vi på Snejpevej i Silkeborg. Men når far var syg kom vi flere gange før 1962 på børnehjem i Viborg (Viborg Børnehjem), hos søster Mary. Det oplevede vi nærmest som en ferietur og søster Mary var jordens dejligste menneske. Vi viste jo nok at far var syg, men at han var døden nær viste vi ikke. Jeg havde dog på et tidspunkt overværet en samtale, så jeg havde en anelse, og selv om jeg ikke var særlig religiøs, så bad jeg til gud om at lade min far leve.

Ankomsten.

Sommeren 1962., kom vi med på Knaps Mindes sommertur til Alhage, og vi troede egentlig at det var en sommerlejr vi skulle på. En fra børneværnet kørte os til lejren. Fru Jaede tog imod os, og mit første indtryk af hende var meget dårligt. Hun forlangte at vi kaldte hende mor, men det nægtede min lillebror (Kalle) som aldrig havde oplevet vores egen mor. Han sagde: "*jeg har ingen mor*", hun var jo død. Det blev Fru Jaede meget fornærmet over. Jeg følte med det samme at jeg måtte passe på mine mindre søskende. Min far døde mens vi var på Alhage. Der blev ringet, mens vi sad og spiste og Fru Jaede kom og fortalte det, så alle ved bordet hørte det. Jeg husker det lige så tydeligt. Hun sagde: "*i fire Rasmussen 'er, jeres far er død*." Jeg var chokeret, først troede jeg ikke på det, det var bare en løgnehistorie. Der gik flere måneder før at det gik rigtigt op for mig.

I skolen.

Efter sommerferien fortsatte jeg på Sønderskole og vi havde en dejlig lærerinde, som tog sig meget af os. Men hun havde intet fået af vide omkring min fars død. Og efter ferie spørger hun så klassen hvordan vores ferie var gået. Jeg rejste mig og løb ud af klassen. Hun blev selvfølgelig målløs. Vi mødte normalt kl. 08.00 i skolen. Ella Grauting vækkede os gerne om morgenen. Vi blev vasket og kom i skoletøjet. Dengang gik vi også i skole om lørdagen. Vi fik mad med, som var smurt om eftermiddagen den foregående dag, så madpakken var var altså ikke særlig spændende og den var meget ensformig, og vi var flove over at skulle tage den frem, så de andre klassekammerater kunne se den. Vi ville gerne undvære den madpakke og min løsning blev at jeg solgte den til min morfar, som boede i byen for 25 øre. Jeg spændte ned til ham før skolen. Man kunne se på os at vi kom fra børnehjemmet, for vi var ret ens klædt på. Værst var det i gymnastiktimerne, når vi skulle klæde om. For så kom det jo frem at vi gik med sorte silkeunderbukser. Det var et mareridt. Selv om vi mange gange spurgte om vi ikke kunne få nogle andre underbukser, så blev det afvist. I skolen blev der i begyndelsen råbt "*børnehjems tøs*" og den slags efter os, men vores lærerinde fik lagt en dæmper på det. Efter skole skulle vi komme lige hjem på børnehjemmet uden svingærinder. Vi fik fri kl. 14.00 og skulle være hjemme 14.15. Jeg kom aldrig med mine klassekammerater hjem, og kom aldrig med til deres fødselsdage og de blev heller ikke inviteret til min. Først da jeg kom i 9 klasse, skete der nogle ændringer, da jeg på det tidspunkt begyndte at gøre lidt oprør. Når vi kom

Hjem fik vi en sammenklappet rugbrød og franskbrøds mad med ost imellem og et glas kærnemælk til. Det fik vi hver dag, mens de voksne sad og spiste kager, hvilket vi børn så på.

På børnehjemmet.

Vi følte os meget velkomne blandt de andre børn på Knaps Minde, nok også fordi min halvstoresøster Lilly allerede var der, og støttede os meget. Der var ingen problemer med de andre børn, vi følte os bundet til hinanden og holdt sammen imod Fru Jaede. Selvfølgelig var der også et hierarki i sådan en børneflokk. På vores stue var det, da jeg kom, Ellen og min storesøster Lily der var højeste i hierarkiet og hos drengene var det Flemming Jepsen, som var Fru Jaedes kæledægge og han var rigtig led ved os, sladrede m.m. Hierarkiet var bygget op efter hvor stærke vi var og pigerne kunne bestemt godt være med fysisk. På børnehjemmet kom jeg til at ligge på sovesal med syv andre, det var andre forhold end da vi boede på sneppevej, hvor jeg havde haft værelse sammen med min søster. Men vi måtte ikke være på sovesalen om dagen. På Knaps Minde havde vi intet som vi kunne kalde private ting. Vi havde et skab og en skammel for inden af sengen. Og de gennemrodede vores ting for at se om vi skjulte noget. Jeg kan huske at jeg elskede at læse kærlighedsromaner og gemte dem under madrassen, det blev selvfølgelig opdaget og jeg fik en på hovedet (████████ slog og ██████ tog også fat i os. Rigmor og de forskellige kokkepiger slog ikke), det måtte vi ikke læse. Romanen blev selvfølgelig konfiskeret. Til morgenmad fik vi enten havregrød eller øllebrød. Øllebrød var det værste vi kunne få, for spiste vi ikke op fik vi grøden igen til middag, når vi kom hjem skolen for at spise middagsmad. Jeg husker en sjov historie. Min bror Bent kunne bare ikke klare øllebrød. Han tog så en plasticpose og øste langsomt øllebrøden ned i posen, da han rejste sig for at gå fra bordet, gik posen i stykker og det flød med øllebrød. Han fik sådan en røvfuld af ██████████. Selv om vi børn holdt sammen, så var der dog også en del sladder og en vis hårdhed. Man skulle gerne være hård for at begå sig og det blev jeg også. Var man ked af det og græd, så kunne man ikke have det for sig selv på sådan en sovesal. Jeg følte at de andre lå og gjorde nar. Vi havde forskellige pligter på hjemmet, som at sy, stoppe strømper, feje gården, gøre legestuen ren osv. Det var som også i orden, men for det meste ville jeg hellere bare lege med mine klassekammerater. De talte jo om i skolen, hvad de havde lavet dagen før, og jeg var misundelig og ville gerne være med. Men det var umuligt. Vi kom sjældent ud, f.eks. I biografen. Fru Jaede sagde altid: "i

Har jo fri hver anden søndag fra kl. 13. 00 til kl. 20. 00. Vi fik lommepege, men ikke ret mange. Jeg kan huske at jeg startede med at få 2,50 kr. om måneden. Vi trak derfor meget på vores morfar, som vi besøgte. Det var ham vi besøgte og ikke så meget vores faster, som var vores værge. Hun boede også i Silkeborg, men jeg mener faktisk ikke at hun var os nogen stor hjælp som værge. Min morfar havde det store problem at han drak, han kunne godt finde på at finde på at møde op på børnehjemmet med flødeboller, som var mast flade. Fru Jaede prøvede at smide ham ud, men han slog i bordet og krævede at se os. På en måde havde Fru Jaede respekt for vores morfar. Vi havde også tid til at lege, og den bedste tid på dagen var når Fru Jaede sov til middag, så kunne vi lave lidt flere numre. Hun sov ca. halvanden time, men de lå meget forskelligt på dagen. Vi skulle selvfølgelig være stille imens, så legede vi ofte stilleleg. Men hvis vi kunne komme af sted med det, så løb vi ud og stjal æbler og pærer hos naboerne, men hvis hun fik det at vide, så fik vi klø, som vi nok også af og til fortjente. Hun gav lussinger, tog fat i os og sendte os ned i et kulsort kælderrum. Derved var vi bange og jeg har lidt af klaustrofobi lige siden. Hun viste ikke jeg var bange for det. Fru Jaede gik meget op i at vi gav hende undskyldninger, men vi kunne blive så stædige at vi nægtede. De sidste år jeg var der ville jeg slet ikke give undskyldninger. Vi skulle hele tiden være inde på hjemmets område. Drengene fik lov til at gå til fodbold. Fru Jaede's datter Ida var på hjemmet de første år, hvor jeg var der. Hun var smæk forkælet, men hun var ikke ondskabsfuld over for os andre børn. Ida var en meget dygtig danser og Fru Jaede ønskede at nogle af vi piger skulle gå til dans. Vi forsøgte, men det hørte hurtig op. Vi var jo ikke af Idas format og det blev vi sammenlignet med. Fru Jaede sad og var lektiehjælp for os i halvanden time hver dag, og vi skulle sidde der stille om vi havde lektie for eller ej. Imens ordnede hun regnskab. Hun havde et forfærdeligt temperament og kunne finde på pludselig at slå ned på en af os og høre os i et eller andet. Kunne vi det ikke blev hun stiktosset. Senere fik vi en lærerstuderende til lektiehjælp og det var pragtfuldt, vi blev hjulpet mere og vi skulle ikke sidde musestille. Vi havde egentlig ikke meget med Fru Jaede at gøre, hun legede ikke med os og læste ikke historier for os. Ved højtiderne kunne hun godt spille billedlotteri og lignende med os, men ellers var det Ella og Rigmor som legede med os børn. Vi skulle altid gå til Fru Jaede hvis vi skulle spørge om lov til noget. Vi viste godt at vi fik et nej, men syntes alligevel at vi måtte komme med vores ønsker. Fru Jaede kunne også have gode dage, hvor hun var fantastisk glad, så

kunne man lettere spørge om lov til at gå over på boldbanen ved siden af. Jeg havde også en veninde, hvis far var en velhavende fabrikant på Aldersrovej og hende kunne jeg også sommetider få lov til at besøge. Aftensmaden kom ud gennem en lem til køkkenet, der blev hældt op til os og vi skulle spise op om vi kunne lide maden eller ej. Vi børn fik ingenting at drikke til maden, mens Fru Jaede fik. Når hun var færdig skulle hun ryge sin cigar og først derefter blev der sagt "*velbekomme*" og så rejste hun sig som den første. Vi var i bad sammen, de første år piger og drenge sammen. Vi blev holdt virkelig rene, Ella skurede os og der blev brugt brun sæbe. Fru Jaede vaskede vores hår og det hele. Det følte vi meget pinligt, da vi blev mere udviklet. Tænk at vi ikke engang selv kunne vaske os. Men rene var vi. Fru Jaede havde sine favoritter blandt børnene, det mærkede vi tydeligt. Hun kunne finde på direkte at sige til os børn "du bliver til noget, men det gør du ikke". I dag kan jeg godt godte mig over at hun tog fejl. Jeg klarede mig. Der blev også gjort forskel på børnene, selv om hun ikke havde John [redacted] som kæledække, så fik han lov at blive oppe til kl. 20.30 mens jeg, trods jeg faktisk var to dage ældre end ham, skulle i seng lige efter TV-avisen kl. 20.00. Det gik mig utrolig meget på. Weekenderne var ikke meget anderledes end hverdage, måske kom vi på gåture som selvfølgelig var tvungen. Cykelture mindes jeg ingen af. Vi måtte ikke ryge og vi måtte heller ikke have dyr på børnehjemmet, selv om mange af os børn var glade for dyr. Jeg fik intet at vide om menstruation og blev meget chokeret da det kom og vi måtte gå til Ella for at få noget at vide. Engang på legestuen slog [redacted] en dreng ved navn Allan med en bøjle, det blev for meget for Allan, så han for på hende og gav hende hvad hun havde godt af. Hun skreg på hjælp fra de andre børn, men jeg trådte til og sagde at hvis de hjalp hende, så ville jeg gennembanke dem. Og der kom ingen hjælp. Allan blev sendt på drengehjem. Nogle af drengene lavede et indbrud i børnehjemmets pengeskab. De fik kendskab til koden til boksen og brød md. Det blev selvfølgelig opdaget og de fik en gang klø og blev sendt væk. Min lillebror (Kalle) var med til det, så sådan blev vi skilt. Jeg blev hård og kold af at være der, det blev en måde at klare sig på både i skolen og på hjemmet. På den måde fik jeg så også ry for at være en hård, rapkæftet børnehjems tøs. En veninde og jeg tævede gerne de nye elever i klassen, det var rigtig onskabsfuldt, men for os var det en måde at overleve på. Hele tiden sad det i mig, at mig skulle de ikke få ned med nakken. Jeg var på socialforvaltningen for at klage.

Den sidste tid på Knaps Minde.

De sidste år skete der noget mellem Fru Jaede og jeg, som ikke var ret godt. Men tingene blev ændret. Mange af de ældste børn var blevet sendt bort. Min bror (Bent) blev sendt på drengehjem, og min storesøster (Lilly) kom på pigehjem. Min lillesøster (Elsebeth) blev også sendt væk, da hun desværre blev gravid da hun var 15 år. Det måtte vi ikke fa at vide, så hun blev sendt på mødrehjælpen i Århus. Mange af de ældre børn som sagde Fru Jaede imod eller som hun ikke kunne styre, blev sendt væk. Det sad meget dybt i mig at mig skulle hun ikke fa ned med nakken og sendt væk. Jeg blev skoletræt og det eneste jeg tænkte på var at flytte for mig selv. Læreren syntes jeg skulle fortsætte i 8 klasse, og sådan blev det også. Jeg begyndte at pjække ret meget i 8 klasse, klasselæreren viste det, men sagde ikke noget til Fru Jaede om det. Men hun opfordrede mig til at tage mig sammen, fordi hun mente at jeg nok skulle klare det. Men det blev opdaget. Jeg tog 8 og 9 klasse med på den betingelse at jeg fik lov til at komme ud blandt mine klassekammerater. Jeg gik simpelt hen til min faster (min værge) og til forvaltningen med det, og de fik det igennem. Jeg havde fortsat pligter på hjemmet om eftermiddagen, men ellers skulle jeg nu være tilbage på hjemme kl. 22.00 og det passede ikke Fru Jaede. Men Ella støttede mig. En af de første aftener kom jeg hjem kl. 21.45. Bagdøren var låst på det tidspunkt, så jeg skulle ind af fordøren hos Fru Jaede. Men hun låste ikke op, det var vinter og jeg satte mig på trappen og ventede. Heldigvis boede Ellas søster Gudrun over for og hun havde set mig komme hjem kl. 21.45. Ella var hos hende og da hun skulle på arbejde kl. 22.30, sad jeg der stadig og hun låste mig ind. [redacted] kom og sagde at jeg ikke havde overholdt tiden, men Ella sagde at det jo ikke var sandt. [redacted] var helt ude af den og råbte at jeg skulle skrubbe i seng. På vejen op af trapperne løb hun efter mig og slog mig flere gange i ryggen. Så ved jeg ikke hvad der gik af mig, men jeg vente mig om og knaldede hende en, så hun faldt ned af trappen. Det første hun råbte, da hun kom på benene var: "*jeg melder dig til børnevæsnet, jeg melder dig til børnevæsnet*" jeg var kold, og hun turde dog heller ikke at sende mig væk. Ella støttede mig og sagde at jeg ikke skulle være bange, jeg blev ikke sendt væk. Og hun fik også ret. Næste dag kom Ella med en nøgle til mig og sagde at hun syntes jeg skulle komme og gå som det passede mig, og det gjorde jeg så. Ella havde jeg ikke været meget for tidligere. Hun tog væk i et års tid, og da hun kom tilbage var hun helt anderledes og begyndte også at sige Fru Jaede imod. Ella hjalp mig og hun var den eneste jeg kunne

støtte mig til. Fru Jaede ville nu ikke tale til mig og hun nægtede at se mine karakterbog eller at skrive den under. Det var ikke let, for jeg skulle op til eksamen i 9 klasse og det var et meget stort pres. Ella skrev så min karakterbog under. Efter 9 klasse håbede jeg sådan på at få lov til at flytte fra hjemmet, men det skete ikke. Ellen fik mig ellers ned på Gudenå Kurbad som stuepige, hvor jeg arbejdede fra kl.07.00 til kl.12.00 og igen kl.18.00 til 20.00 med servering. De øvrige ansatte på kurbadet havde egne værelser omme på Møllegade, men jeg måtte ikke flytte derover. Ella pressede ellers på over for Fru Jaede. Og en dag hvor Fru Jaede havde været væk et par dage, havde Ella pakket alle mine sager, bestilt taxi og sørget for et værelse i møllegade til mig. Det var pragtfuld, jeg var 16 år gammel. Fru Jaede blev smæk fornærmet over det, men kunne intet gøre. Jeg satte aldrig mine ben på børnehjemmet igen, før 1987 på børnehjemmets 100 års fødselsdag. Jeg har tit undret mig over hvordan Ella kunne få så meget igennem. Gad vide om hun havde noget på Fru Jaede? Jeg ved det ikke.

Elsebeth - Karl Peter - Marianne - Alis

Min egen beretning. Michael Jakobsen.

Jeg er født i 1974 ca. 6 år efter min moster forlod Knaps Minde børnehjem. Jeg er den største i en søskendeflok på fire. Jeg er nu selv alenefar til en datter på 5 år. Jeg er født i Silkeborg, men da jeg var 3 eller 4 år flyttede mine forældre og jeg til Kjellerup. Min barndom var præget af mange regler omkring f.eks. Hvornår man skulle være hjemme, hjælpe til i huset, tjene sine egne lommepenge osv. Men også med stor frihed til leg med kammerater og min store passion, fodbold. Der gik ikke en dag hvor muren til vores hus ikke blev gennemtævet af bolden. Jeg har brugt utallige timer på at stå og lege med bolden ude på gaden. Og mine store idoler var Allan Simonsen, Preben Elkjær, Michael Laudrup og den bedste af dem alle, som aldrig bliver overgået, DIEGO ARMANDO MARADONA. Min barndom er præget af mange fysiske udfoldelser såsom at cykle, løbe, klatre i træer og leg krig med kammeraterne. Jeg har også været den som altid tog sig af mine mindre søskende og de andre mindre børn på gaden. Jeg kunne dog også godt være lidt ond ved dem og få dem til at gøre ting som de egentlig ikke ville. Og de gjorde det for det meste, fordi de jo så op til mig og i sidste ende var det jo også mig som tog hånden over dem når det gjaldt. Sjovt nok havde vi en leg som hed " Børnehjem" hvor der var en flok børn som boede på et børnehjem og hvor formålet med legen var at jeg som den største skulle befri de andre fra dette (i vores øjne) grusomme sted. Det endte altid med at vi havde politiet på nakken, og jeg skulle udkæmpe nogle blodige slag, før vi alle lykkeligt slap fri. Hvor mon inspirationen til den leg kom fra? I min folkeskoleklasse var drengene delt op i to grupper, og dem i gruppen legede med hinanden imellem, men jeg stod i midten af det hele. Med et ben i hver lejr. Jeg ville lege med dem alle og gav ikke meget for deres opdeling. Da jeg blev færdig med 8 klasse på Kjellerup folkeskole i 1990, rejste jeg på efterskole og det skulle vise sig at være det 3 bedste som nogensinde er sket i mit liv. Det bedste var øjeblik var den 8-8-1999 kl. 12:31 da jeg tog imod min datter (Sophia Bianca) med tårefyldte øjne. Det næst bedste øjeblik i mit liv var på min datters et års fødselsdag, hvor jeg for en forsamling på 68 indbudte gæster kunne bekendtgøre at jeg havde vundet kampen mod en modbydelig modstander, sygdommen KRÆFT som jeg havde kæmpet imod igennem alt i alt 17 måneder. Efter 9 og 10 klasse på Vivild-ungdomsskole hvor jeg lærte utrolig meget og her tænker jeg ikke bogligt, men menneskeligt var tiden kommet til, og ikke mindst den manglende plads i mine forældres hjem, at jeg flyttede hjemmefra. Da var jeg 17 år.

Konklusion

Min moster og resten af familien er oppe imod nogle hårde ods. De mistede deres forældre tidligt. Kom så på børnehjem, på et tidspunkt hvor der ikke var meget nytænkning på området. De har lidt af at blive fysisk afstraffet. Trænge levevilkår hvad angår sove, bade, spise og lege. Og med meget lidt medbestemmelse. I mit tilfælde snakker vi om nogle regelsæt som går på almen opdragelse og et slogan kunne være " du må yde for at kunne nyde". Der er blevet støttet op omkring min person. Og jeg har haft meget medbestemmelse.

Vurdering og sammenligning af to barndoms liv.

Lighederne som jeg ser dem. Et regelsæt dog på forskellige præmisser.

Omsorg og beskyttelse over for sine søskende og sine nærmeste. Hos min moster, en beskyttelse fremtvunget af omstændighederne, som går på en slags overlevelse. Hos mig går det mere på omsorg for andre, og noget jeg med fra min opdragelse. Forskellighederne som jeg ser dem. Jeg har haft meget mere frihed og medbestemmelse. Jeg er blevet støttet i de ting som jeg har sat mig for i mit liv. Og så har jeg selvfølgelig haft en mor og far hele min barndom, så dertil en stor tak til dem for altid god støtte. Moster har ikke haft meget støtte omkring sine ønsker og har skulle kæmpe for at få dem igennem.

Afslutning.

Dette har været en fantastisk oplevelse. Det har været svært at lade være med at knibe en tåre. Det er utrolig hvor mange minder man rummer og puf så står de klar i ens hukommelse, både gode, dårlige, glade og sørgelige minder. Og hvad min moster og min mor og resten af deres søskende har gennemgået, er langt fra min fatteevne. En ting er sikker, jeg føler jeg kender dem endnu bedre nu da jeg har faet et større indblik i deres verden dengang. Alt respekt til jer, i er sgu for seje.

Jeg kan kun sige at jeg har haft det fantastisk da jeg var dreng og denne opgave har givet mig motivation til at føre alt denne viden jeg har samlet videre til min egen datter. Og i livet i det hele taget. Til sidst en kæmpe tak til min moster, du har altid været der for mig, da jeg var dreng, nu da jeg er voksen og ikke mindst da jeg var syg og ikke havde meget håb var du der og din tilstedeværelse alene var lys i min dengang mørke verden. En sej, sej kvinde af stort format. *"Jeg elsker dig"*

Kildeoplysninger.

Til denne opgave har jeg hentet oplysninger hos (Moster) Marianne Thygesen. Og bogen C. Knaps Minde- et børnehjem og dets børn 1887 - 1987. Af Keld Dalsgaard Larsen.

OKTOBER 2004.

Michael Jacobsen.

